ЉУБОМИР ЋОРИЛИЋ (1946–2026), БАРД ЈАДАРСКИ

Виш Лознице и виш Ћирилице

У петак, 2. октобра 2026, замаче ка Парнасу, у Поезију овенчану азбуком. Да га више не сапињу завист пука и подсмех паланке. Да посматра пресудна времена, он, рођен на Видовдан. Песник пре свега, својеглав, дубокоуман, непопустљив. Опкољен помодарством и неразумевањем, обасјан живом речју. Пред нама је слово којим га је из даљине у даљину испратио Драган Марковић, такође важан песник јадарски. Слово мушко, свечано и орошено. *Велику наплату*, своју прву књигу, Љуба Ћорилић објавио је у години Марковићевог рођења

Пише: Драган Марковић

Јутрос сам сазнао да је отишао чича Љубо. Одлетео, да га лепше видимо. Замакао за чело Парнасу, да га више не сапињу завист пука и подсмех паланке. Добри дух Подриња и околине, чувар и бранилац најузвишенијег човековог дара да пева и плаче у један мах, кад му је мило и кад га мука притисне. Остаће, осим стихова и луцидних тумачења српске поезије и прозе, негде у етру запамћен и глас Љубомира Ћорилића са таласа Радио Подриња у емисији „Културни хоризонти”.

Затекла ме вест о Љубиној смрти, иако сам знао да му се здравље у последње време незаустављиво погоршава. У последњем разговору ми је рекао: „Надам се да ме Бог неће пуно мрцварити.” Макар му је ту последњу жељу испунио Онај који га од детињства није штедео. У сиротињи и благостању подједнако.

Дошло је време за Велику Наплату и коначно сабирање, добри наш седи старче. Иако је отишао без поздрава да стражари попут лава, виш Лознице и виш Ћирилице, није умро већ се ућутао. Онај који није дозвољавао да га ућуткају ни громови ни фанфаре, можебити да се тек измакао, да посматра пресудна времена. Није се вајкао, није повлађивао и није дозвољавао да било ко плати пиће за његовим столом.

Песник пре свега, пријатељ и након смрти. Својеглав и друкчемислећи. Циник, дубокоуман, непопустљив. Писмен и проницљив. Окружен помодарством и неразумевањем, обасјан живом речју. Љубомир Ћорилић, име и презиме као наслов лирске песме. Подучавао је и храбрио омладину, откидао од свога времена помажући да се посеје и укоричи и оно што неће давати крупних плодова. Несебично и науштрб свог стваралачког замаха. Ваљда и зато није умро, само се тихо отиснуо ка другој обали, које нема на видику, у сусрет свом сину Ненаду. Прогледао у завичајној Плочи, близу Лознице, замакао у Поезију овенчану азбуком, најлепше своје песме посветио је мајци и оцу, води и вину, кући и детету. Испунили су се напокон завршни стихови Љубомирове надалеко познате песме „Дуња”:

Песма не може даље,
кочи се срце мени,
наша се мати више
не враћа из јесени.

Нека су ти светли небески пути, драги пријатељу! **<**

Објављено: понедељак, 5. октобар 2026, 23:57h